

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 08/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 109

Tất cả pháp môn tu tập nơi nhà Phật đều là giúp hành giả chế ngự phân biệt chấp trước, do đó, phương pháp nào giúp chúng ta đối trị được những thứ này thì chính là diệu pháp, đương nhiên đó không phải là thứ pháp cao siêu hiện đại hay đòi hỏi người phải có học thức mới tu được.

Tuy nhiên, ngày nay, có người lại không chọn phương pháp tu hành giúp đối trị vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mà chọn pháp tu nào đó phải xứng tầm với họ, thể hiện đẳng cấp của họ. Có người từng nói rằng học Phật pháp phải vui, ngày nào nghe pháp cũng giống như hành tội nên họ không muốn nghe. Thật ra, lời giảng của Hòa Thượng nói rõ cho chúng ta biết cách phân biệt những hành động nào khiến chúng ta trở nên có trí tuệ hay hành động nào khiến chúng ta trở nên ngu si chứ không phải là lời mắng. Ngu si là điên đảo, là tà chánh bất phân, phải quấy tốt xấu đều không biết.

Người nghe Phật pháp ngày nay chỉ thích nghe tán thán bản thân cho nên Hòa Thượng thường nói: *“Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên”*. Tập khí phiền não xấu ác ngày ngày vẫn đang diễn ra trong chính họ nhưng họ chỉ thích nghe tán tụng chứ không thích nghe khuyên. Nếu có ai đó nói chúng ta thật tỵ tại thì chúng ta tự biết chúng ta chẳng được như vậy, hữu danh vô thực. Chỉ có chúng ta mới hiểu rằng ngày ngày *“danh vọng lợi dưỡng”*, *“tài sắc danh thực thù”*, *“tham sân si mạn”* vẫn đang bức bách chúng ta.

Đệ Tử Quy có câu: *“Nghe khen sợ, nghe lỗi vui”*, chúng ta biết tập khí của mình đầy rẫy, khởi tâm động niệm và hành động tạo tác của chúng ta vẫn hiện ra những điều xấu ác. Kết quả của những điều xấu ác này là họa chắc chắn sẽ đến. Tuy nhiên, hiện tại do chúng ta còn phước thừa nên họa chưa đến. Vì họa chưa đến nên vẫn tồn tại những người ác, người làm sai thậm chí phá trai, phạm giới mà vẫn ngông cuồng chỉ trích người này, nói lỗi người kia. Một khi họa đến thì xoay chuyển không còn kịp.

Tại sao người khác không sợ hãi trước lỗi lầm còn chúng ta lại sợ? Vì chúng ta hiểu được nhân – quả, chúng ta biết chắc nghiệp họ tạo ra sẽ có kết quả đáng sợ. Có lẽ họ không biết nên họ không sợ. Trong định luật nhân – quả, dù sợ hay không sợ thì mọi thứ vẫn diễn ra y như vậy, vẫn vận hành theo nhân – quả. Người biết sợ thì sẽ thúc liễm thân tâm, sẽ dè dặt trong khởi tâm động niệm và hành động tạo tác. Một ngọn rau, một trái ớt họ cũng thận trọng. Người không sợ, không biết đến nhân – quả thì sẽ tưng tưng,

sẽ thả rộng, thích làm gì thì làm, thậm chí còn phá trai phạm giới, phá hoại đoàn thể, phá sự hòa hợp.

Do đó chúng ta cần phải “*bạn lành nương cậy, thầy tà tránh xa*”. Chúng ta đem chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền ra soi chiếu thì có thể biết rõ ai là tà chánh? ai là phải quấy? Tuy nhiên người không học, không nghe Kinh pháp thì không biết, vẫn là mơ mơ hồ hồ. Thậm chí, chỉ có một chút thần thông huyền hoặc do yêu ma quỷ quái tạo nên mà họ không nhận ra nhưng lại ngỡ bản thân đã chứng đạo.

Tại sao chúng ta biết là yêu ma quỷ quái chứ không phải họ đã chứng đạo? Chúng ta hãy nhìn vào Tổ Ấn Quang thì sẽ thấy rõ. Ngài tu hành với đời sống thanh đạm vô cùng, học trò đến thăm, Ngài thậm chí nói rằng: “*Vừa năm ngoái thăm rồi thì năm nay thăm làm gì nữa?*” Ngài lo cho người học trò không đủ thời gian tấn tu đạo nghiệp, Ngài bảo học trò ở yên mà tu đạo, đi lại nhiều sẽ động tâm, phiền não nhiều. Cho nên làm gì có chuyện người đã chứng đạo mà ai rủ đi chơi đâu cũng đi.

Bản thân tôi chẳng chứng gì cả nhưng gần 20 năm nay kể từ khi tôi bắt đầu dạy lớp sơ cấp ở Tân Bình, tôi đã thẳng thắn nói rằng: “*Có hai điều mà tôi không bao giờ buồn khi mọi người không nhớ đến tôi. Một là đừng mời tôi đi ăn uống và thứ hai là đừng mời tôi đi chơi, đi tham quan. Tôi không buồn đâu! Đừng mời tôi!*” Sau khi tôi đọc Phật Kinh, đọc lời giảng dạy trong Phật pháp, tự nhiên tôi thấy lỗi sống bấy lâu nay, không phải của mình và tôi rất trần trụi. Do đó tôi lập tức chuyển ăn chay và cắt hết các mối quan hệ. Khi nghe Hòa Thượng nói rằng chúng ta phải là người đi tặng quà chứ đừng làm người chờ nhận quà, quà nhiều người ta sẽ vui, bất cứ ai nhận quà cũng vui, vì vậy tôi đi đến đâu tôi cũng tặng quà.

Quà tặng là chính mình tự làm, tự mua, có thể là xôi chuối hay mũ, áo in chữ “**A Di Đà Phật**”. Khi chúng ta làm việc hay lao động, chúng ta nhận thù lao và quan trọng là với thù lao đó chúng ta sử dụng như thế nào. Thay vì hưởng thụ, chúng ta làm các việc bố thí, phóng sanh, mua quà tặng mọi người. Tiếp nối tâm bố thí này là các vườn rau mọc lên khắp mọi nơi từ miền Nam như Sóc Trăng, Tây Ninh kéo về miền Bắc như Bắc Giang, được trồng để tặng cho mọi người.

Chúng ta đã được học chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền nên chúng ta biết rõ thế nào là phải quấy, chánh tà. Người không được học nên không phân biệt rõ thì sẽ là người điên đảo, ngu si. Đây là tiêu chuẩn Hòa Thượng đưa ra để cho chúng ta thấy! Căn bản trong căn bản chính là “*thân khẩu ý*” của chúng ta phải đúng với 10 thiện. Nếu “*thân khẩu ý*” ngược với 10 thiện thì “*thân khẩu ý*” ác, không tương ứng với cõi thiện, không tương ứng với cõi Tây Phương Cực Lạc.

Kinh A Di Đà nói rõ rằng: “*Đâu phải thiện căn phước đức nhân duyên ít mà được sanh về cõi kia*”, tức là người có thiện căn phước đức nhân duyên đầy đủ, phải là bậc thượng thiện mới được sanh về cõi Cực lạc. Do đó, hằng ngày nếu chúng ta chỉ biết

niệm Phật như nhai trâu mà đòi vãng sanh được ư? Tôi từng chia sẻ với các Phật tử và hỏi họ rằng: *“Với tâm cảnh hiện nay của chúng ta thì mình đủ tiêu chuẩn vãng sanh không? Thế giới Cực Lạc có thể chứa những người phạm tội như chúng ta không?”* Nghe thì khó nghe thật, nhưng chúng ta hãy quán sát lại xem, rõ ràng với tâm cảnh hiện tại của chúng ta mà vãng sanh thì sẽ làm loạn thế giới Cực Lạc, thế giới Cực Lạc chứa toàn tội phạm. Cho nên, rất nhiều người niệm Phật mà không thể vãng sanh chứ không phải Phật A Di Đà không từ bi. Chúng ta chưa niệm được **“A Di Đà Phật”** từ nơi tự tánh của chính mình.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng, ngồi xếp bằng niệm Phật thời gian hơi lâu thì bắt đầu hôn trầm và cấp tiến niệm Phật lớn tiếng lên cũng không thể điều được tâm, vậy không biết làm thế nào để đối trị ạ?”*

Chúng ta phải chọn cách mà không thể để mình ngủ gục. Bản thân tôi từ sáng đến khi tối đều luôn tỉnh táo. Khi ngủ gục thì chúng ta không ngồi một chỗ mà nên lay Phật và nếu lay chậm mà buồn ngủ thì hãy lay nhanh. Tôi liên tục làm việc, lay Phật xong là tôi luyện viết chữ Hán câu **“A Di Đà Phật”**, sau đó là đọc bài, đọc bài xong là đến giờ lên lớp. Tôi không cho cơ hội để mình ngủ gục. Ngủ ngồi, rời xa chiếc giường cũng là cách khiến chúng ta đối trị với tập khí buồn ngủ.

Hòa Thượng trả lời: *“Hiện tượng này từ xưa đến nay ai cũng gặp. Khi ngồi tĩnh lặng, ngồi hơi lâu một chút thì đã ngủ gục rồi, thậm chí còn ngáy nữa. Đây là hiện tượng hôn trầm, ngoài ra một hiện tượng nữa là trạo cử, chính là vọng tưởng đặc biệt nhiều. Khi không niệm Phật thì dường như hiện tượng này không có nhưng khi vừa niệm Phật thì hiện tượng này liền xuất hiện.*

“Chúng ta phải nên biết rằng không phải khi chúng ta niệm Phật, vọng tưởng và tạp niệm mới xuất hiện. Vốn dĩ bình thường bạn ở trong trạng thái loạn động, bình thường vọng tưởng của bạn rất nhiều nhưng bạn không phát hiện ra được, hiện tại bạn niệm Phật và muốn thâm nhiếp tâm của mình nên mới phát hiện ra. Đây là hai hiện tượng phổ biến là hôn trầm và trạo cử.

“Làm thế nào để đối trị? Trong 37 phẩm của Thất Bồ Đề Phận đều là các phương pháp đối trị. Nếu như chúng ta cảm thấy chính mình khi ngồi có hiện tượng hôn trầm thì chúng ta đứng dậy kính hành lễ Phật, nhiều Phật. Đây là phương pháp để đối trị với hôn trầm.

“Đối trị với hôn trầm thì dễ nhưng đối trị với trạo cử, vọng tưởng quá nhiều, là việc rất khó khăn. Nguyên tắc tối cao chính là phải đem vọng tưởng buông xuống. Càng muốn buông thì vọng tưởng càng nhiều, cho nên các đại đức xưa dạy chúng ta là tập trung toàn bộ tinh thần vào câu Phật hiệu. Vọng tưởng có khởi cũng không nên để ý đến nó.”

Khi không niệm Phật, vọng tưởng và tạp niệm triền miên vây kín trong chúng ta nhưng chúng ta không thấy. Khi chúng ta niệm Phật thì chúng ta nhận ra vọng tưởng và tạp niệm đang hiện hữu bên cạnh tiếng Phật hiệu, việc này cũng giống như chúng ta đưa một vật cản vào ngăn dòng nước đang tuông chảy thì nước sẽ bắn lên tung tóe. Cho nên bình thường không phải là chúng ta không có vọng tưởng mà là khi chúng ta niệm Phật, chúng ta bắt đầu hạn chế vọng tưởng thì chúng ta mới thấy vọng tưởng quá nhiều.

Chúng ta quen ở trong loạn động, vọng tưởng và tạp loạn nên khi không niệm Phật thì cảm thấy bình thường, đến khi niệm Phật tức là ngăn chúng lại, không cho chúng khởi lên thì niệm Phật thấy khó chịu và mệt mỏi.

Chúng ta không dễ buông xuống vọng tưởng, nó vẫn tự nhiên khởi lên bên trong chúng ta. Do đó, chúng ta dùng phương pháp thay thế. Thay vì chúng ta vọng tưởng thì chúng ta khởi niệm “**A Di Đà Phật**”, tuy nhiên, câu “**A Di Đà Phật**” quá ít, quá mới với chúng ta nên chưa đối trị được vọng tưởng. Do vậy, chẳng có cách nào hơn là chúng ta phải niệm Phật thật nhiều.

Chúng ta hãy quán chiếu xem phiền não một ngày của chúng ta nếu có thể cô đặc lại thì nó bằng một hạt mè không? Không thể! Cho nên mới gọi chúng là “vọng”. Nếu hiểu là “vọng” thì chúng ta sẽ dễ dàng tìm cách thay “vọng”. Một khi chúng ta niệm Phật được nhiều thì chúng ta sẽ không niệm thứ khác. Hòa Thượng dạy chúng ta đừng bao giờ diệt mà hãy thay thế chúng.

Nếu trước đây, chúng ta tham thì nay, chúng ta hãy khởi tâm bố thí, bằng mọi cách, thứ gì cũng cho đi, không mua được thì tự làm để cho đi. Nếu tìm cách diệt tham là việc rất khó, chỉ có cách là thay thế chúng. Vọng niệm nhiều hay tham nhiều là vì bấy lâu nay chúng ta tùy thuận nó nên bây giờ đổi lại thành niệm Phật nhiều và cho đi nhiều.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, người cả đời tạo ác đa đoan nhưng lâm chung chân thật sám hối niệm Phật vẫn có thể đời nghiệp vãng sanh. Thế giới Tây Phương Cực Lạc chỉ có vui không có các khổ, vậy những hiện tượng này có phải là có sự mâu thuẫn đối với nhân quả không?*” Ý của người hỏi là người đời nghiệp là vẫn chưa hết nghiệp mà họ về Tây Phương họ chỉ có vui thì việc này có trái với nhân quả không?

Hòa Thượng trả lời: “***Không hề có mâu thuẫn vì khi bạn có thể sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, xung quanh bạn đều là thượng thiện nhân câu hội một nơi, đều là bậc thiện tri thức, nhất định không có ác hữu (bạn ác) mê hoặc hay nhiễu loạn bạn. Bạn là người đời nghiệp vãng sanh (nhân ác vẫn còn) nhưng thế giới Tây Phương Cực Lạc không có duyên ác do đó nhân ác không gặp duyên để khởi hiện hành.***”

“Thế giới Tây Phương Cực Lạc là duyên thuận thiện có thể đem nhân thiện trong A Lại Da Thức của bạn tập hợp lại. Vì vậy, ngay một đời mới có thể thành tựu. Đạo lý là chính ngay chỗ này. Đây vẫn là nhân – quả, hoàn toàn không hề trái nghịch với nhân – quả.

“Hơn nữa, thật tâm sám hối là việc vô cùng khó có được! Việc này chư Phật Như Lai đều tán thán, cho nên người sám hối càng phát tâm sám hối sớm thì càng tốt. Chúng ta thật tâm sám hối thì chúng ta có thể niệm Phật vãng sanh, thậm chí đạt phẩm vị cao. Người có trí tuệ đã biết việc này nên hãy tranh thủ mà làm.”

Chúng ta đi chung với người bạn tốt, người niệm Phật, người thích cho đi thì chúng ta cũng giống như vậy, không có cơ hội tham, tham thì sẽ xấu hổ. Lời dạy của Hòa Thượng đã cho chúng ta biết phương pháp và đạo lý tu hành do đó, chúng ta không nên tu tà tà, chờ lâm chung có người hộ niệm hay chờ lúc bị bệnh mới cố gắng.

Tại sao lúc bình thường khi còn trẻ khỏe, đầu óc minh mẫn chúng ta không sám hối? Sám hối là chúng ta không phạm lại lỗi lầm cũ nữa. Chúng ta không đợi lâm chung mới sám hối, mà ngày ngày phản tỉnh kiểm điểm, không để sai phạm xảy ra, càng sám hối sớm càng tốt, thậm chí vãng sanh được phẩm vị cao. Tuy nhiên, tập khí dẫn dắt khiến chúng ta chưa chân thật sám hối, vẫn là liên tục phạm sai lầm nhiều lần./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!